

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **T. H. B., nar. X,**
bytem X,
zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-14495-3/ČJ-2019-930310-V248 ze dne 24. 2. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje uložilo rozhodnutím č. j. KPRK-13911-16/ČJ-2019-190022 ze dne 13. 2. 2019 žalobkyni povinnost opustit území České republiky do 60 dnů od oznámení rozhodnutí podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

2. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil naříkaným rozhodnutím. Ztotožnil se se závěry správního orgánu prvního stupně v tom, že žalobkyně pobývala na území České republiky opakovaně neoprávněně a že uložení povinnosti k opuštění území státu je nejmírnějším možným opatřením. Nedojde jím k porušení práv žalobkyně a její rodiny (manžel, dvě děti věku 2 a 6 let), se kterou může po dobu nepřítomnosti komunikovat distančně, např. (video)telefonicky.
3. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí brojila žalobou, kterou se domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. V žalobě předně namítala, že správní orgány i v řízení o povinnosti opustit území mají povinnost zkoumat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí. Dle žalobkyně napadené rozhodnutí neobsahuje řádnou úvahu o přiměřenosti, neboť se žalovaný nepokusil zjistit skutečný stav věci, což je i v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Dále žalobkyně tvrdila, že je matkou dvou nezletilých dětí a k možnosti jejich odloučení se měl vyjádřit orgán sociálně právní ochrany dětí. Žalobkyně také poukázala na rozsudky NSS sp. zn. 5 As 102/2013 ze dne 28. 2. 2014 a č. j. 5 Azs 383/2019-40 ze dne 14. 2. 2020, které lze podle žalobkyně vztáhnout i na její případ. Rozhodnutí žalovaného měla žalobkyně za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný i správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, vůbec nezhodnotil dobu legálního pobytu žalobkyně na území ČR a její integraci do společnosti.
4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou obdobné námitkám odvolacím, s nimiž se již vypořádal v napadeném rozhodnutí. Proto plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Žaloba není důvodná.
6. Správní orgány rozhodly podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění od 31. 7. 2019, podle něhož policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie *cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož ... by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*
7. V rozhodovací činnosti správních soudů se k § 50a zákona o pobytu cizinců ustálil závěr, že i v případě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a to podle kritérií § 174a téhož zákona (srov. rozsudky NSS č. j. 7 Azs 24/2017-29 ze dne 28. 3. 2017, č. 3574/2017 Sb. NSS, č. j. 8 Azs 290/2018-27 ze dne 19. 12. 2018, č. 3852/2019 Sb. NSS). Přestože citované rozsudky Nejvyššího správního soudu v podrobnostech nevysvětlují svůj názor, že bez hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o povinnosti opustit území by nebyl náležitě implementován čl. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES (tedy že k náležitému zohlednění kritérií čl. 5 nepostačuje již samotné nevyhoštění při uložení mírnějšího opatření, což je prvotní předpoklad přímého účinku směrnice), lze jejich závěr v zásadě přijmout. V každém případě aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců totiž musí být přítomna alespoň nevyřčená úvaha, zda se přednostně neuplatní některý z přímo aplikovatelných pramenů mezinárodního (i unijního) práva, tedy i čl. 8 Úmluvy nebo některé pravidlo směrnice č. 2008/115/ES.
8. Platí však, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je ve své podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak jsou výrazně méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, neznamená, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Je mimo jiné tedy třeba posuzovat, zda by vycestování (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly *naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR* (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35 ze dne 24. října 2018).

9. V souzené věci je třeba předně připomenout, že obsahově téměř totožné námitky žalobkyně uplatnila již v předchozím řízení o žalobě vedeném pod sp. zn. 17 A 131/2018 směřujícím také proti rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR. Nynější, opětovné uložení povinnosti opustit území na to bezprostředně navazuje, protože žalobkyně přes neúspěch její žaloby proti předchozímu rozhodnutí neopustila území státu a opět se přihlásila policii. Tato taktika pro dočasné prodloužení pobytu formou opakovaného porušení pobytových předpisů může žalobkyni na cestě k řádnému a legálnímu pobytovému oprávnění spíše uškodit než pomoci, přestože tím zatím získává trochu času navíc.
10. Nedůvodná je námitka, že se žalovaný nedostatečně zabýval přiměřeností svého rozhodnutí vůči rodinnému životu žalobkyně. Žalobkyně totiž před vydáním rozhodnutí krajského ředitelství podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců neuvedla žádné nové okolnosti oproti přechozímu řízení. Sdělila pouze, že opuštění ČR by pro ni „*byla velká zátěž a velký zásah do soukromého života, jelikož zde na území ČR mám dvě děti, partnera a otce. ... Důvodem mého setrvání na území je zejména péče o moje malé děti.*“ (protokol o podání vysvětlení z 13. 2. 2019 na č. l. 69 správního spisu). Za toho stavu krajského ředitelství nepochybně, pokud vycházelo ze skutkových zjištění o rodinném životě z předchozího řízení (str. 3 rozhodnutí) a stručně vypořádalo i přiměřenost zásahu do práv žalobkyně (str. 5–6 rozhodnutí), protože toto předchozí rozhodnutí shledal soud zákonným sp. zn. 17 A 131/2018. Příležitostně přitom konstatoval, že *nezbytnost zásahu do práv žalobkyně je o to větší, že pokračuje ve své protiprávní činnosti a tím i zároveň maří předchozí rozhodnutí.*
11. Proti tomu rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, v němž uvedla pouhé dvě odvolací námitky: že správní orgány měly ve věci vyžádat stanovisko orgánu sociálněprávní ochrany dětí a že absentuje posouzení přiměřenosti. Obě tyto námitky žalovaný dostatečně vypořádal, hodnocení přiměřenosti nadto ještě rozvedl (str. 4–7 rozhodnutí), přestože s ohledem na absenci konkrétních odvolacích důvodů ze strany žalobkyně nemusel. Za toho stavu není důvodná námitka žalobkyně, že žalovaný výslovně nehodnotil dobu legálního pobytu na území státu (tj. od roku 2008) a míru integrace. Žalobkyně na to po celé řízení (v odvolacím zastoupena advokátem) nekladla žádný důraz.
12. Z hlediska jednotlivých kritérií přiměřenosti je třeba uvést, že výčet uvedený v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje množinu těch nejčastějších ale zdaleka ne jediných hledisek, jež mohou mít vliv na přiměřenost vydaných rozhodnutí. Správní orgány nejsou tímto výčtem vázány, mají však povinnost individuálně danému případu posoudit právě ty faktory, které by v daném jednotlivém případě mohly mít vliv na přiměřenost jejich

rozhodnutí. V případě žalobkyně správní orgány zohlednily, že žalobkyně má v ČR dvě nezletilé děti, a právě proto nebylo rozhodnuto o jejím vyhoštění. To vše přesto, že nemá stabilní pobytový titul již od roku 2015, od kdy to řeší před Krajským soudem v Plzni (ve věci vedené pod sp. zn. 30 A 2/2017 neúspěšně), a přesto, že byla seznámena s následky nelegálního pobytu v podobě předchozího rozhodnutí o povinnosti opustit území státu (sp. zn. 17 A 131/2018). Vzhledem k tomu, že žalobkyně v řízení před soudem konkrétně neuvedla, v čem jsou úvahy správních orgánů nedostatečné (ve vztahu ke konkrétním, individualizovaným skutkovým okolnostem její věci), stěží lze žalobní body vypořádat podrobněji.

13. Již toho důvodu je nepřiléhavý odkaz žalobkyně na rozsudek NSS č. j. 5 As 102/2013-31 ze dne 28. 2. 2014, protože jednání žalobkyně nesouviselo „výhradně s nelegálním pobytem“, ale kromě jiného s mařením předchozího rozhodnutí. O „substanciálně protiprávním“ jednání tedy mluvit (absolutně) lze.
14. Vadou řízení pak není ani absence stanoviska orgánu sociálně právní ochrany dětí. Z § 9 zákona č. 359/1999 Sb., odkazovaného žalobkyní, neplyne povinnost správního orgánu toto stanovisko vyžádat. Co je však podstatnější, správní orgány vyšly z toho, že rodinný život žalobkyně je funkční a její povinnost opustit území bude zásahem do fungování rodiny. Protože žalobkyně v tomto směru neuplatnila žádná konkrétní tvrzení, šlo by o dokazování nadbytečné (srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 296/2018-35 ze dne 24. 10. 2018).
15. Rozhodnutí žalované tedy netrpí vytýkanými vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. prosince 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce